

Arrest

nr. 58 364 van 22 maart 2011
in de zaak RvV X IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Armeens staatsburger, geboren in Maralik (Armenië) en woonachtig in Yerevan (Armenië). U bent de moeder van G.(...) S.(...) (O.V. 6.524.950) die een minderjarige dochter M.(...) A.(...) Y.(...) heeft.

Op 27 oktober 1999 vindt er een aanslag plaats in het parlement van Armenië waarbij zeven doden vallen. Uw echtgenoot, M.(...) S.(...), die op dat moment in de Armeense administratie een hoge functie bekleedt als hoofd van het gevangeniswezen, beweert over informatie te beschikken die bewijst dat de toenmalige president R.(...) K.(...) en de toenmalige Minister van Nationale Veiligheid S.(...) S.(...) de opdrachtgevers van de aanslag zijn. Daarom wordt uw man van oktober 2001 tot september 2003 vastgehouden. Ook u en uw gezin ondervinden hierdoor problemen met de

autoriteiten. Zo wordt uw gezin sinds de aanslag tot aan uw vertrek op 6 november 2009 afgeluisterd en achtervolgd door de KGB van Armenië. Ook is het voor u onmogelijk om werk te vinden of om toegang te krijgen tot medische hulp. Daarnaast ondervindt u psychische problemen als gevolg van deze pesterijen.

In 2001 wordt u lid van Hanrapetutyun (HK), de oppositiepartij die uw gezin aanhangt. Voor deze partij bent u tijdens de parlementsverkiezingen van 25 mei 2003 en de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008 vertrouwenspersoon in Maralik.

Op 1 maart 2008 wordt uw man opnieuw opgepakt en veroordeeld (tot op de dag van vandaag zit hij in de cel). De autoriteiten willen uw man ook in de gevangenis onder druk zetten omdat hij nog steeds de informatie over de aanslag van 1999 heeft. Daarom krijgen u en uw gezin opnieuw last met de autoriteiten. Zo wordt u op 2 maart 2008 samen met uw dochter en uw kleindochter meegenomen naar het politiebureau van Yerevan-Kentron. De politieagenten eisen dat u moet ophouden met uw inzet voor de oppositie. U wordt door hen geslagen. Daarnaast is er op 7 maart 2008 een huiszoeking in uw appartement in Yerevan, waarna u een aantal uur wordt vastgehouden op het politiebureau van Yerevan-Arabkir. Daar wordt u opnieuw geslagen. Omwille van deze problemen krijgt u last met uw gezondheid. Begin augustus 2009 komt Levon Ter Petrosyan u en uw gezin opzoeken in uw buitenverblijf in Dzorakap, als steunbetuiging aan uw man die op dat moment een politiek gevangene is. Enkele dagen daarna is er opnieuw een huiszoeking bij u thuis in Yerevan waarbij u, uw dochter en uw kleindochter vergiftigd worden.

Begin oktober 2009 bezoekt uw dochter uw man in de gevangenis van Yerevan-Vardashen. Hij beslist 1 vanuit de gevangenis dat u, uw dochter en uw kleindochter uit Armenië moeten vertrekken. Daarop brengt uw zoon S.(...)S.(...) u, uw dochter en uw kleindochter naar uw buitenverblijf in Dzorakap. Diezelfde avond gaat u samen naar het buitenverblijf van uw nicht in het naburige dorp Azatan, waar u blijft tot aan uw vertrek.

U verlaat Armenië op 6 november 2009, samen met uw dochter en uw kleindochter, via de luchthaven van Zvartnots. Na een tussenlanding in Moskou landt u op 7 november in Brussel waar u op 10 november 2009 samen met uw dochter asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele geboorteakte, uw originele huwelijksakte, een originele brief van HK aangaande uw lidmaatschap, het originele huiszoekingsbevel van 7 maart 2008, een kopie van het dossier van uw echtgenoot bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, twee HAK-documenten met informatie over uw man en schoonbroer, 5 originele krantenartikels over de twee arrestaties van uw man, 11 originele foto's van familieleden en politici.

B. Motivering

Bij een eventuele terugkeer naar Armenië vreest u dat president S.(...) S.(...) en de KGB u zullen vermoorden omdat uw echtgenoot M.(...) S.(...), die als politieke tegenstander van het Armeense regime in de gevangenis zit, in het buitenland over documenten beschikt die zouden bewijzen dat S.(...) achter de aanslag op het Armeense parlement op 27 oktober 1999 zit (CGVS p. 15 & p. 18-19). Het Commissariaat-generaal stelt echter vast dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aangaande de problemen die u als gevolg van de opsluiting van uw man na de aanslag in het parlement van 1999 zou hebben meegemaakt, namelijk de af luisterpraktijken door de geheime dienst vanaf 1999, de achtervolgingen door onbekenden, uw gezondheidsproblemen, het geen werk kunnen vinden en de plotse dood van uw schoonbroer (CGVS p. 13-14), dient te worden vastgesteld dat dit voor u destijds geen reden is geweest om uw land te ontvluchten. U verklaart dat u toen nog verwachtingen had voor de toekomst en dat u dankzij de (financiële) steun van vrienden van uw man kon leven met deze problemen (CGVS p. 14). Bijgevolg relativeert dit de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging omwille van deze feiten.

Aangaande de problemen die u als gevolg van de opsluiting van uw man na de gebeurtenissen van februari-maart 2008 zou hebben meegemaakt, dient te worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot

kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden (namelijk de arrestaties door de politie van Kentron en Arabkir en de vergiftiging van midden augustus 2009) niet aannemelijk. Bovendien brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door u beschreven ingrijpende problemen bevestigen, terwijl dit van u verwacht kan worden, gezien dergelijke gegevens volgens de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal, waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, hoe dan ook voorhanden zouden moeten zijn, gelet op de ernst van de moeilijkheden die u zichzelf toeschrijft. Zo verklaart u dat uw man informatie over de aanslag van 1999 in het buitenland bewaart waarvan enkel uw man weet waar precies dat zich bevindt (CGVS p. 4 & p. 12). Redelijkerwijs kan echter van u verwacht worden dat u enige poging onderneemt om dit bewijsmateriaal – dat voor u de kern van uw asielrelaas vormt en waarvan uw dochter beweert dat dit voor jullie de garantie is dat jullie nog leven (CGVS dochter p. 18 & p. 22) – aan de Belgische asielinstanties voor te leggen of op zijn minst probeert te achterhalen waar het zich zou bevinden.

Er moet dan ook worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Aangezien u behoudens voornoemde politieke motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot de subsidiaire bescherming zou lopen in uw land van herkomst.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd wordt door informatie. Zo verklaart u dat u voor de verkiezingen van 19 februari 2008 vertrouwenspersoon was in kiesbureau 2 van Maralik (CGVS p. 9). Hierover dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat u niet wordt vermeld op de lijsten van vertrouwenspersonen naar aanleiding van de presidentsverkiezingen van februari 2008 die ter beschikking gesteld werden door de CEC van Armenië. Er moet dan ook geconcludeerd worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan het feit dat u vertrouwenspersoon zou geweest zijn bij de laatste presidentsverkiezingen in Armenië. Dit ondermijnt ook het door u aangehaalde politieke profiel.

Daarnaast blijken uit een vergelijking van uw verklaringen en die van uw dochter een aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen.

Zo verklaarde u dat uw en uw dochters paspoort in beslag werd genomen tijdens een huiszoeking in augustus 2009 (CGVS p. 4 & p. 8), terwijl uw dochter verklaart dat haar paspoort in beslag werd genomen tijdens een huiszoeking in maart 2008 (CGVS dochter p. 8). Na confrontatie blijft u bij uw verklaring als dat dat in augustus 2009 was; u voegt eraan toe dat u zeker bent (CGVS p. 8). Deze tegenstrijdigheid wordt hierdoor niet weerlegd.

Verder verklaart u dat uw dochter voor het eerst werd opgepakt op 2 maart 2008 na de middag, samen met u (CGVS p. 9). Uw dochter echter verklaart dat dat op 1 maart 2008 gebeurde, in uw bijzijn (CGVS dochter p. 12-13). Als u hiermee geconfronteerd wordt, zegt u 'op 1 maart was mijn dochter op het Operaplein. De nacht dat de betoging verdreven werd, waren mijn zonen en dochter op het Operaplein. Zij kwamen heel laat thuis. En de 2de gingen we samen naar Mashtot om info te verkrijgen over mijn man. Toen zijn we samen opgepakt' (CGVS p. 10). Dit antwoord biedt echter geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid.

Voorts verklaarde u dat u de maand voor uw vertrek op 6 november 2009 in uw buitenverblijf in het dorp (i.e. Dzorakap) en het huis van uw nicht in een naburig dorp (i.e. Azatan, CGVS p. 6) verbleef en dat u en uw dochter niet meer terugkeerden naar Yerevan (CGVS p. 5-6). Uw dochter echter verklaarde dat ze de dag voor het vertrek (i.e. 5 november 2009) wel naar Yerevan geweest is om een brief op te halen (CGVS dochter p. 7). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zegt u dat het niet kan dat uw dochter in Yerevan is geweest en dat ze zich vergist heeft omdat jullie samen naar uw nicht vertrokken en daar niet buiten kwamen (CGVS p. 6). Hierdoor blijft deze tegenstrijdigheid echter nog steeds overeind.

Tenslotte verklaart u dat uw dochter naar de USA ging als toerist (CGVS p. 7). Uw dochter daarentegen zei dat ze naar de USA ging om daar een bedrijfsstage te doen in het kader van haar universiteitsstudies Engelse taal (CGVS dochter p. 5). Als u gevraagd wordt dit verschil uit te leggen, antwoordt u dat het mogelijk is dat ze naar de USA ging voor haar studies en dat het Commissariaat-generaal zich daarvoor moet baseren op haar verhaal (CGVS p. 8). Als u gezegd wordt dat u zoiets als moeder toch moet weten, verklaart u dat uw man op dat moment in de cel was en daardoor andere dingen aan uw hoofd had (CGVS p. 8). Hierdoor wordt deze tegenstrijdigheid evenwel niet opgeheven.

Voor de volledigheid dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw dochter G.(...) S.(...) (O.V. 6.524.950) door het Commissariaat-generaal overgegaan werd tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uw geboorte- en huwelijksakte bevestigen uw identiteit, maar bevatten geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De brief, opgesteld en ondertekend door A.(...) S.(...) van de partij HK, bevestigt uw lidmaatschap van deze partij en maakt melding van herhaaldelijke bedreigingen door de politie en onwettige vasthoudingen op het politiekantoor die u wegens uw politieke activiteiten ondergaan heeft. Concrete feiten echter, zoals namen, data en locaties, worden niet vernoemd. Bijgevolg kan deze brief de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen niet staven of bovenstaande appreciatie wijzigen. Het huiszoekingsbevel bevestigt de huiszoeking in uw appartement op 7 maart 2008, doch concretiseert niet naar welke voorwerpen de politie precies op zoek is. Het vermeldt echter wel dat er niets gevonden of in beslag genomen werd. Het dossier van uw man bij het EHRM, de documenten over hem en zijn broer, de krantenartikels en de foto's bevestigen de problemen van uw man en het politiek engagement van uw familie, maar bevatten geen informatie met betrekking tot de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in wat zich voordoet als een enig middel de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Verzoekster meent dat de weigeringsbeslissing niet gedragen wordt door deugdelijke motieven. Volgens verzoekster doet het feit dat zij niet overhaast het land verliet, niets af aan de realiteit van de door haar gekende problemen. Zij bevestigt dat zij lange tijd hoop koesterde dat alles zich zou herstellen. Verzoekster wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf toegeeft dat er in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden gevallen van vervolging om politieke redenen plaatsvinden. Verzoekster deelt mee dat zij voldoende stukken heeft voorgelegd die haar gezegden kunnen staven en waaruit dient besloten te worden dat zij zich wel degelijk in een uitzonderlijke situatie van politieke vervolging bevindt. Verzoekster geeft aan dat het bewijsmateriaal betreffende de aanslag van 1999 waarover haar echtgenoot beschikt delicaat van aard is en dat dit angstvallig door hem verborgen gehouden wordt om zijn leven en dat van zijn familieleden te beschermen. Verzoekster stelt dat dan ook niet van haar kan geëist worden dat zij hierover concrete gegevens zou kunnen openbaren aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster verwijst vervolgens naar de Proceduregids van het UNHCR en werpt op dat deze onmogelijke eis van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beginselen van behoorlijk bestuur schendt en tevens de normen van het UNHCR aanzienlijk verstrengt. Het Verdrag van Genève is immers een nationaal instrument waarbij een soepele interpretatie en een evenwichtige verdeling van de bewijslast zich opdringt, mede gelet op de moeilijke situatie waarin de asielzoekster zich bevindt. Verzoekster benadrukt dat zij veel stavingsstukken heeft voorgelegd die minstens een begin van bewijs door geschrift uitmaken. Voor wat betreft de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen haar verklaringen en deze van haar dochter stelt verzoekster dat zij psychische problemen heeft en dat zij zich heeft vergist. Zij bevestigt dat de verklaringen die haar dochter heeft afgelegd bij nader inzien de juiste zijn.

2.2.1. Verzoekster dient aan te tonen dat er in haar hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij een gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon terecht vaststellen dat de problemen die verzoekster als gevolg van de opsluiting van haar echtgenoot na de aanslag in het parlement van 1999 zou hebben meegemaakt, namelijk de af luisterpraktijken door de geheime dienst vanaf 1999, de achtervolgingen door onbekenden, haar gezondheidsproblemen, het geen werk kunnen vinden en de plotse dood van haar schoonbroer (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 5/08/2010, p. 13-14), geen reden hebben gevormd om haar land te ontvluchten en internationale bescherming te zoeken. Verzoekster verklaarde hieromtrent zelfs dat zij toen nog verwachtingen had voor de toekomst en dat zij dankzij de (financiële) steun van vrienden van haar echtgenoot kon leven met deze problemen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 5/08/2010, p. 14). Voormelde vaststellingen relativeren dan ook de ernst van de door verzoekster voorgehouden vrees voor vervolging omwille van deze feiten. Verzoekster kan bovendien niet aannemelijk maken dat haar echtgenoot thans nog onder druk gezet wordt omwille van het feit dat hij over bezwarende documenten zou beschikken voor de opdrachtgevers van de aanslag in

1999 en dat verzoekster hierdoor zelf wordt vervolgd. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat haar echtgenoot tussen 2001 en 2003 (voor de feiten van 1999) en sinds 2008 (voor zijn betrokkenheid bij de presidentsverkiezingen in 2008) in de gevangenis zat, doch zich kandidaat stelde voor het parlement in 2007 (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 5/08/2010, p. 9, 10, 13, 15). Het is aldus niet aannemelijk dat de autoriteiten verzoeksters echtgenoot vijf jaar ongemoeid hebben gelaten, wanneer zij daadwerkelijk angst hadden dat verzoeksters echtgenoot in hun hoofde bezwarende documenten voor feiten van 1999 zou bekend maken.

2.2.2. Verzoeksters vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dient ook actueel te zijn, hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto- Vancouver, 1991, 74- 75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van verzoekster moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

Te dezen moet worden vastgesteld dat de huidige situatie in Armenië van dien aard is dat personen met verzoeksters voorgehouden profiel in het kader van de gebeurtenissen rond de presidentsverkiezingen van februari 2008 geen vervolging dienen te vrezen. Deze bevinding is gestoeld op de bij het administratief dossier toegevoegde informatie (stuk 13, Cedoca subject related briefing van 14 oktober 2010: “*Beoordeling van de actuele vrees van politieke opposanten sinds de gebeurtenissen ivm de presidentsverkiezingen van februari 2008*”) waaruit blijkt dat personen die in het kader van de verkiezingen van 19 februari 2008 werden gearresteerd inmiddels - behoudens welbepaalde uitzonderingen - werden vrijgelaten. In 2009 werd een amnestiewet door het parlement aangenomen. Tevens blijkt uit deze informatie dat personen die geen uitgesproken profiel hebben als oppositieleider en die betrokken waren bij de verkiezingen van 19 februari 2008 en de evenementen in de nasleep hiervan in maart 2008, alsook hun familieleden, geen aanhouding of gerechtelijke vervolging meer riskeren en probleemloos naar Armenië kunnen terugkeren.

Diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten bevestigen unaniem dat personen met verzoeksters voorgehouden profiel, i.e. sympathisant van de oppositie zonder leidinggevende functie, geen risico lopen op enige vorm van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Hierbij komt nog dat uit informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat verzoekster niet vermeld wordt op de lijsten van vertrouwenspersonen naar aanleiding van de presidentsverkiezingen van februari 2008 die ter beschikking worden gesteld door de CEC van Armenië hetgeen dan ook volledig afbreuk doet aan het door verzoekster voorgehouden politieke profiel (stuk 13, Cedoca Antwoordfiche, ARM2010-116) .

2.2.3. De geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas wordt bovendien bijkomend ondermijnd door de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster en deze van haar dochter. Voor zover verzoekster de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in een ander daglicht tracht te stellen door te verwijzen naar de psychische problematiek waarmee zij kampt, stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens de gehoren geen melding maakte van het feit dat haar psychische gezondheidstoestand haar ervan zou weerhouden coherente verklaringen af te leggen. Verzoekster noch haar raadsman hebben daarover gegronde opmerkingen gemaakt alhoewel hen daartoe de mogelijkheid werd geboden (stuk 9, vragenlijst; stuk 4, gehoorverslag CGVS 5/08/2010). Evenmin verduidelijkt verzoekster welke specifieke punten van het gehoor zouden beïnvloed zijn door haar psychische problemen. Verzoekster legt bovendien geen medisch attest neer waaruit specifiek zou blijken dat ze met psychische problemen zou kampen en slaagt er hoegenaamd niet in de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, die overigens allen steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen waardoor ze door de Raad worden beaamd en overgenomen.

2.2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep volstaat het voorgaande om te besluiten dat in hoofde van verzoekster geen vluchtelingenrechtelijke vrees in aanmerking kan worden genomen.

2.3. Verzoekster vraagt niet om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Evenmin geeft zij aan op welke wijze artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden zou zijn. In het licht van de hierboven beschreven actuele situatie in Armenië en de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas toont zij niet aan waarom zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER